

quan es considerava en condicions per a fer-ho, tot seguit, figurava entre els elements entusiastes i treballadors de l'entitat. Hi ingressava, i prompte l'estimava com un tros d'ell, i l'únic dret que hi assolía era l'obligació de treballar per a ella, amb tota la seva constància, amb tot el seu entusiasme, vivint-hi tot el que podia, que l'estimació és passió que va apaivagant-se fins a desaparèixer a mesura que hom s'allunya de l'objecte estimat.

L'entitat que meresqué les seves primeres predileccions fou la nostra entitat mèdica cabdal, la més important de quantes n'existeixen en el nostre món mèdic: l'"Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya". Treballà per ella, amb tota la seva excepcional sensibilitat, en fets d'organització, en el millorament de la seva valor científica, i, principalment, en què resultés la mare carinyosa, tota nostra, amb el seu lèxic insubstituïble i en què fos el casal inigualable de la família mèdica de la terra. Tant és així, que en la sessió celebrada per l'"Acadèmia" el dia 5 d'octubre de 1898, llegí la primera comunicació que s'hi presentà emprant la llengua vernacle. En ella hi féu l'estudi acurat d'un document històric notabilíssim que es conserva en l'Arxiu de la Corona d'Aragó, en el qual es demostra, per manera irrefutable, l'existència de la lues en l'Edat Mitjana, i, per tant, que restés evidenciat que resultava pura llegenda l'origen americà assignat a tal malaltia. La manera com va imposar-se el doctor Roca, per l'assumpte exposat i per l'èxit obtingut amb la seva comunicació, va ésser la causa que, els que ja havien assolit el fonamental: la consubstancialització de l'esperit reconfortador de la terra amb l'ànima de l'"Acadèmia", dintre d'una placidesa absoluta, consideressin arribada l'hora d'intensificar la lluita, que s'hagué de mantenir per a l'adopció definitiva de la nostra estimada llengua, en contra de tres o quatre rerassagats, que, malgrat desenrotllar-se amb senzills jocs de paraules, es demostraven intensament esverats i fortament contrariats. Es el cas, gens envejable, d'aquells que han presenciat indiferents l'esclat del llamp corprenedor i tremolen en sentir el rondinar de la tronada que el succeeix. Aquest fet memorable, el de l'adopció de la nostra llengua, esdevingué en la sessió del 29 de novembre de 1901, en la qual el doctor Josep Tarruella, Secretari de l'"Acadèmia", llegí la primera acta redactada en català. D'aleshores que la nostra llengua ha estat el que per dret propi li pertoca: la llengua oficial de la nostra més important Entitat Mèdica.

El doctor Josep Maria Roca hi exercí el càrrec de Tresorer del 1892 al 1893: essent memorable el balanç que presentà, corresponent a la data fixada. Amortitzades 1.000 pessetes dels reduïts "bons" que es pogueren posar en circulació, pocs per a atendre les peticions de la majoria de senyors Acadèmics que en sollicitaren, per a eixugar el dèficit originat per les despeses imposades pel canvi de local social, i suprimides les sobrequotes que es pagaven voluntàriament pel mateix motiu, donà el següent estat de comptes: Existència en caixa el primer d'octubre de 1892, pessetes 1.620,85. Existència en caixa el primer d'octubre de 1893, liquidades totes les despeses i desaparegut el dèficit, pessetes 2.181,38.

En els cursos de 1905 a 1907 fou Vice-president primer, en una de les èpoques en què l'"Acadèmia" assolí major esplendor.

El treball realitzat en laboratoris i prenent part en les sessions científiques, fou excepcional. Però on exhibí més les seves proverbials activitats, fou en publicacions en els *Annals de Medicina*. Periòdic on s'exterioritza la vida exube-